

NISKASET

NISKASTEN SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI 1/2018

*" Halk' illan ruskon auermaan
käy lento joutsenen.
Se laskee lahden hopeaan
ja soutaa laulellen.
Se lauloi: "Auvo taivainen
on armas Suomenmaa,
sen päivä mennä levollen,
yökaudet unhoittaa..."
J.L.Runeberg*

Puheenjohtajan tervehdys

Uudisraivaajan henki elää

Suuri, monta vuotta kestänyt työ Niskasén suvusta on nyt kirjoina. Siellä on tallennettuna sukumme historiaa menneiltä ajoilta. Nyt on aika mennä eteenpäin.

Uudisraivausta tapahtuu nyt eri saroilla kuin ennen muinoin. Uudisraivaajan henki elää nyt uusissa sukupolvissa, kulttuurissa ja nykyiseen aikaan soveltuviin yrityksissä. Uusi sukupolvi ei enää kaskea peltoja, vaan raivaa tietään maailman ääriin saakka. Aikoinaan on lähdetty leveämmän leivän perässä maailmalle. Nyt lähdetään viemään tieto-taito-osaamista kaikkialle maailmaan.

Ensi elokuussa Järvenpäässä vietettävään sukkokoukseen ovat tervetulleita kaikki, sukujuuristaan kiinnostuneet. Siellä on hyvä tilaisuus päivittää ja oikaista tietokannassa olevia virheellisyyksiä.

Eräs tehtävä sukkokouksella on uudistaa sukuseuran säännöt ajanmukaiseksi. Sukuseuran hallituksessa on pohdittu, mihin sukuseuraa tarvitaan. Tämän kysymyksen lähetän teille eteenpäin. Sukuseuran hallitus on "työrukkanen", joka edustaa koko jäsenkuntaa. Löytyisikö uusia innokkaita niskaslaisia pohtimaan tulevaa toimintaa?

Kahden vuoden kuluttua sukuseuramme rekisteröitynä yhdistyksenä täyttää 20 vuotta. Seuran on vasta aikuistumassa. Toivotaan, että sukuseuramme toiminta kiinnostaa tulevinakin vuosina. Tämän vuoden kokoontumiseen ovat tervetulleita kaikki sukuseuratoiminnasta kiinnostuneet, ei vain niskaslaiset.

Puitteet sukkokoukselle ovat erinomaiset. Tuusulanjärven maisemat kertovat omaa tarinaansa, kuinka sinne on raivattu tilaa kulttuurille, juuria unohtamatta. Tästä ovat esimerkkeinä Seurakuntaopiston rajanaapurina oleva Ahola, Juhani Ahon huvila tai Joonas Kokkonen, joka ei koskaan unohtanut olevansa Pielaveden poika. Sieltähän Pielavedeltä mekin olemme juuremme saaneet.

Tulettehan "maalikylän" liepeille uudisraivaajan hengessä.

Helvi Klemetti
Puheenjohtaja
puh. 040 8462 507
helvi.klemetti@seutuposti.fi

Hallitus kehottaa jäseniä kyselemään itse kunkin lähipiiristä halukkaita ja innokkaita ihmisiä hoitamaan sukuseuramme asioita seuraaviksi vuosiksi. Hallitukseen tarvitaan puheenjohtaja, sihteeri, rahastonhoitaja sekä jäsenlehden toimittaja. Valinnat tehdään vuosikokouksessa.

Arpajaisiin, jotka pidetään sukupäivillä, pyydetään tuomaan lahjoituksia joko oman käden tuotteita tai liikkeistä saatuja.

Tanja Niskaselle pronssimitali Pyeongchangin talviolympialaisista

Suomi voitti venäläisten olympiaurheilijoiden joukkueen Pyeongchangin olympialaisten naisten jääkiekon pronssipelissä maalein 3–2. Olympiapronssin sai laittaa kaulaansa Juankosken Kuohun kasvatti ja Säyneisissä kiekkouransa aloittanut Tanja Niskanen, joka pelaa tätä nykyä Kalpan edustusjoukkueessa ja Suomen maajoukkueessa. Uran jatkokin oli muutama vuosi sitten vähän harkinnassa, mutta meidän kaikkien kiekkofanien onneksi hän päätti jatkaa ja nyt tuloksena on olympiapronssi.

Tanja Niskanen kuvaili tuntojaan pelin jälkeen mahtaviksi. Hän myönsi itsekkin, että jännäksi meni. Niskasen mukaan joukkueen luottamus omaan tekemiseen oli korkealla. Ottelun kulkua YLE:n haastattelussa heti ottelun jälkeen Tanja kuvasi seuraavasti: Saimme peliin hyvän alun. Venäjä pelasi kuitenkin hyvin ja sai maaleja tehtyä. Taistelimme kuitenkin loppuun asti. Peli ei ollut helppo meille. Tiukille meni.

Koko Niskasen perhe Säyneisistä oli katsomassa olympiakiekkoturnausta paikan päällä Koreassa. Jääkiekkoilua Tanja Niskanen on harrastanut jo pienestä pitäen. Isä Ari Niskanen kertoi YLE:n haastattelussa paikan päältä tuntemuksiaan ja muistelee uran alkuaikoja, kuinka tytär ilmoitti veljensä jalan jäljissä haluavansa aloittaa jääkiekkoilun. Eihän sitä voinut kieltää. Aluksi menimme ulkojälle, sitten Siilinjärvelle ja siitä KalPan naisiin. Semmoista polkua tässä on poljettu ja monta reissua heitetty. On tässä hommassa nähty iloa ja surua, muistelee Niskanen. Perheessä on käytetty Niskasen arvion mukaan lukematon määrä tunteja tyttären jääkiekkoharrastuksen eteen. Yhtään tuntia Ari Niskanen ei heittäisi pois.

Tanja on sukujuuriltaan Säyneisten Niskasia ja hänet löytää Niskasen sukukirjan sukutaulusta (2358). Niskasten sukuseura ja muut aktiiviset penkkiurheilijat onnittelevat Tanja Niskasta Olympiapronssimitalin johdosta.

Juankosken koulun entinen oppilas Tanja Niskanen kävi tutustumassa entiseen opinahjoonsa 20.3.2018 ja esitteli koulun oppilaille olympiamitaliaan (KUVA: Elina Koivula).

Jutun lähteinä on käytetty YLE Urheilun (21.2.2018) ja Savon Sanomien (5.5.2018) artikkeleita sekä Niskasten sukukirjaa.

Niskas -yrityksiä

Viinatie Kestikievari henkii perinteitä Sotkamossa

Viinatie Kestikievari sijaitsee 12 kilometrin päässä Sotkamon keskustasta pohjoispuolen tien varressa Kuhmoon päin. Sinisten vaarojen Vuokatilta tultaessa ajellaan läpi vesistöjen ympäröimän kirkonkylän läpi, josta käännytään Ristijärventielle ja siitä Kaitainsalmen kautta Sumsantielle kohti Niskasten pesäpaikkoja.

Kievarin pihapiiri on vuoden aikana kokenut suuria muutoksia. Vanha maatila on saanut uuden elämän muuttamalla ruokapalveluja tuottavaksi yritykseksi. Me yrittäjäpariskunta Mervi (os. Niskanen) ja Mika Seppänen laitoimme taas kerran elämämme uusiksi ja kunnostimme vanhan kotipaikkani navetan uudelleen tuotantotilaksi. Vanhassa navetassa sijaitsee nyt laitoskeittiö, joka aloitti toimintansa 1.3.2017.

Yrityksemme Sotkamon Pitopalvelu valmistaa kotipalveluaterioita, leipoo ja laittaa erilaisia juhlia sekä ateriapalveluita asiakkaiden toiveiden mukaan. Yhteistä yrittäjätaivalta meillä on jo vuodesta 2006, jolloin tulimme Sotkamoon lounasravintolayrittäjiksi, ostamalla silloisen ravintola Vintin liiketoiminnan. Toimimme pienessä Vintti-ravintolassamme 5 vuotta, jonka jälkeen laajensimme toimintaamme muuttamalla isompaan liiketilaan katutasossa, jossa työskentelimme seuraavat viitisen vuotta.

Olimme pitkään haaveilleet kotitilani hyödyntämisestä yritystoiminnassa, koska sijainti ja maisemat houkuttavat tarjoamaan asiakkaille elämyksiä ja palveluita maalaismaisemassa. Kesällä 2016 myimme lounasravintolan liiketoiminnan ja alkoi mahdolliselta tuntuva rakennusurakka. Elävä Kainuu Leader avustuksella homma polkaistiin käyntiin ja teimme unelmastamme totta. Kesän korvalla kunnostimme vanhan aitan pihapiiristä kesäravintolakäyttöön, johon mahtuu ruokailemaan ja kahvittelemaan kerralla 30 asiakasta. Aitassa voi ruokailun, haitari musiikin ja hyvän seuran lomassa tarkastella vanhoja esineitä ja tarvekaluja menneiltä ajoilta.

Isäni Vilho Niskanen (Itävaaran Niskasia) ja äitini Sylvi (Tervajärven Heikkisiä) ostivat tämän Kankaanpään tilan vuonna 1962. Vanhimmat rakennukset tällä tilalla ovat vuodelta 1795. Mieheni sukujuuret kulkeutuvat Ouluun ja Puolangalle. Tätä kirjoittaessani rakennusurakka jatkuu yhä eli navetan vanhasta traktoritallista on tulossa puoti ja asiakastiloja, josta tulevaisuudessa voi noutaa herkut mukaan ja kenties nauttia kahvit. No mistä sitten nimi Viinatie tulee; Kuhmolaiset ovat asioineet Kajaanissa kyseistä tietä pitkin.

Terveisin Mika ja Mervi Seppänen Herkku – Sepät Oy

Yhteystiedot

Sotkamon Pitopalvelu

Huuskontie 2A, 88600 Sotkamo

p. 044 7740400

pitopalvelu@sotkamo.net

1/2018

Mervi ja Mika Seppänen
ateriapalvelu, pitopalvelu, suolaiset ja makeat leivonnaiset

0447740400
Huuskontie 2 a
88600 Sotkamo

pitopalvelu@sotkamo.net
facebook
sotkamon pitopalvelu

Kuvassa Kankaanpään eläkepäiviä viettävä Vilho-isäntä opastaa katekanteen niksejä tyttären pojalleen Joonakselle, joka rustailee pyydyksiä ihan myyntiin asti. Omena ei todellakaan putoa kauas puusta.

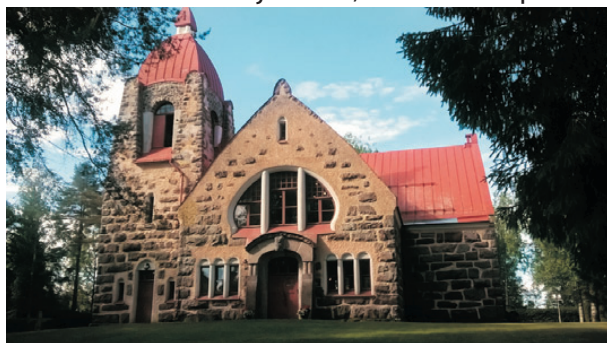
Vuolijoki

Teksti ja kuva: Jouko Niskanen

Kainuun luoteisosassa Oulujärven eteläpuolella sijaitsee taajama nimeltään Vuolijoki, joka oli itsenäinen kunta vuodesta 1915 vuoteen 2007, jolloin se liitettiin Kajaanin kaupunkiin.

Nimenä Vuolijoki esiintyy jo 1500-luvun asiakirjoissa. Suomen kielessä vuoli tarkoittaa 'katon vaakasuoraa tukipuuta'. Todennäköisesti nimi on saamelaista alkuperää ja tarkoittaa "alajokea". Maatalousvaltainen kunta teollistui 1950-luvulla Otanmäen malmikaivoksen myötä. Myöhemmin perustettiin myös Vuorokkaan kaivos. Kaivokset eivät ole enää toiminnassa, mutta sen sijaan Vuolijokeen kuuluvassa Otanmäessä on merkittävää metalliteollisuutta. Siellä on Transtech Oy:n omistama vaunutehdas, joka valmistaa vaunuja kiskoliikenteeseen ja on näin ollen tärkeä alueen työllistäjä. Työntekijöitä on yli 500.

Huomattavia nähtävyyksiä ovat Vuolijoen kirkko, Talaskankaan luonnonsuojelualue, SFC-Kohtauspaikka sekä Riihipihan talonpoikaismuseo.

Museo on perustettu vuonna 1991 raivaaja- ja talonpoikaissukupolven työn kunnioittamiseksi.

"...Täss auroin, miekoin, miettehin
on taatot taistelleet..."

J.L.Runeberg

Riihipiha-museon ovat perustaneet likka ja Sinikka Alasalmi tarkoituksenaan kerätä, säilyttää ja esitellä kainuulaisen maaseudun pihapiiriä ja sen toimintaa ennen sähkön käytön yleistymistä. Riihipihaan kootut 35 numeroitua vanhaa rakennusta ja noin 4000 esinettä ja laitetta, jotka eivät enää ole nykyihmisten käytössä, kertovat jälkipolville siitä, millaista elämä ennen vanhaan on ollut edellisten sukupolvien aikana.

Pihlajamäen talo

Kainuulainen talon malli oli pirtti ja kamarit päädyissä, keskellä eteinen ja keittiö. Pirtin sisustukseen kuului pitkä pöytä, penkkejä, puhdetoihin kuuluvia tarvikkeita, työkaluja ja esineitä kuten rukki, kangaspuut ja höyläpenkki sekä lasten leikkeihin keinuhevonen ja nukkekoti.

Isännän ja emännän kamarissa oli sängyn lisäksi taidokkaat vaate- ja käsityökirstut sekä yksi piironki. Toinen kamari oli talon vieraskamari, jonka piirongista löytyi talon kirjallisuus. Molemmissa kamareissa olivat yleensä pönttöuunit.

Ennen vanhaan talossa oli oltava kolme varaa. Ensimmäiseksi piti olla vuoden vara, jotta oli syömäviljaa ja siemeniä vähintään vuodeksi. Toinen vara piti olla vieraan vara, varaa vieraalle tarjota puolinen tai illallinen. Jos joku nälissään tuli, sai talosta henkipitimikseen jotakin. Kolmas vara oli hirsivara, työväline, jolla piirretään kahden päällekkäin asetetun hirren väliin niin, että alemman hirren päällä kulkee vara, joka piirtää ylempään rannun. Kun rantua myöten veistetään ja pudotetaan hirsi alemman päälle, tulee liitoksesta tiivis, eikä hirsi kemua eli keiku.

1/2018

Luh tiaitta

Museon kaksikerroksisen luh tiaitan alaosaan on koottu naisten ja miesten käyttämiä työvälineitä. Jauhoaitta sisältää viljan käsittelyyn liittyviä esineitä. Yläkerrassa on renkien, piikojen ja tyttöjen kesäisiä nukkumatiluja.

Naisten aitassa on runsaasti monenlaisia käsityövälineitä. Villaa karstatessa oli avuksi jämerä karstauspenkki (kuvassa keskellä) sekä pienet villakarstat hahtuvien tekoon, joita rukilla kehrättiin langoiksi. Pieniä pellavaharjoja käytettiin pellavan viimeistelyyn loukutuksen, lihtauksen ja häkilöinnin jälkeen. Kuvassa vasemmalla takanurkassa ensimmäisenä Sylvi Kekkoselle kuulunut mankeli Hinan tilalta. Mankelilla pyykinkuivauksen jälkeen lakana saatiin sileiksi. Vasemmalla ovensuussa on perunajauhomylly. Noin kahdesti vuodessa laitettiin kuoritut perunat myllyyn, jolla perunat jauhettiin alla olevaan astiaan mäsiksi. Mäski huuhdeltiin usealla vedellä. Siitä erottunut tärkkelys kuivattiin ja valmis perunajauho säilytettiin kangaspusseissa.

Ennen mankelin yleistymistä taloissa oli puhdetöinä tehdyt kaulinpuut. Pyöreän kaulimen ympärille käärittiin silitettävä laskostettu vaate esim. lakana ja muhkuraista kaulinlautaa työnnettiin kärjestä kahvaan saakka edes taas. Kuvan kaulinpuut on tehnyt Reino Niskanen Sotkamon Sumsan kylän Niskalasta varpajais- ja kummilahjana Lilli Niskaselle (nyk. Jurvansuu).

Kuvassa voikirnuja. Vasemmalla käsikäyttöinen puinen pystykirnu. Separaattorilla erotettiin lypsetystä maidosta kerma ('maito halkaistiin'), kerma laitettiin kirnuun, kepin päässä olevaa määntää aikansa liikuteltiin ylös alas ja näin kermasta tuli voita kotitarpeiksi. Kaksi muuta kirnua on hie-man koneellistettu. Niillä saatiin kirnuttua voita jopa myyntiin. Keskimäisessä kirnussa on ylhäällä vauhtipyörä, jolla säädeltiin vauhtia. Kerran talon emäntä oli laittanut vauhtipyörän päälle kananmunia talteen. Perheen pojat olivat pyöräyttäneet kirnua kammesta ja kananmunat olivat lentäneet ympäri seiniä. Poikien ihmeeksi äiti oli kovasti suuttunut.

Miesten aitassa on nähtävänä miesten riistanpyynti- ja työvälineitä. Kuvassa vasemmalla puusorvi, jolla on 1905-1906 sorvattu kaikki Vuolijoen kirkon sisällä olevat pylvää. Sorvin lähellä lattialla on suden raudat ja nurkassa seinää vasten pystyssä ketunpyyntiväline kääpälälauta. Kun kettu tavoitteli kärkeen laitettua lihapalaa, jäi se kääpälästä kiinni, kunnes metsämies haki saaliin.

Paja

Sepän pajassa on täydellinen kokoelma sepän työvälineitä, joilla voisi vieläkin tehdä kaikkia sepän töitä. Osa työvälineistä on Pekka Niskasen pajasta. Ammattiseppä kiersi taloissa tekemässä sepän töitä: takoi viikat-teet, kallihti kirveet, teroitti auran terät ja raudoitti rekiä. Ja kun sepän työ oli raskasta, niin piti olla hyvä rahteerinkerä eli hyvä ruokahuolto. Kerran sattui sitten, että sepälle pöytään oli tuotu kuorittua maitoa eli kurria. Jo-tenkin sillä oli ollut sellainen vaikutus, ettei viikat-teista tullut oikein teräviä. Isäntä oli vienyt ne loppukesästä sepälle uudestaan kallittaviksi ja sanonut, että ei näihin oikein osunut se terä silloin keväällä. Seppä oli sanonut vain rauhallisesti, että ne on 'kurriin karkaistu'. Se karkaisu on tärkein työvaihe. Kun terä on parhailleen kova ja parhailleen pehmyt, niin sitä kesti liipata eli teroittaa. Karkaisu on siis sepän taidon mittari, sillä joko saatiin hyvin leikkaava viikate tai ei saatu.

Kohti Järvenpäättä

Niskasten sukuseuran väki ja muut sukututkimuksesta kiinnostuneet tapaavat sukukokouksessa ja lyhytkurssilla Seurakuntaopistolla Järvenpäässä 11.-12.8.2018.

Yhteistyössä on voimaa! Sen me monet olemme varmastikin oppineet elämässä huomaamaan, onpa sitten kyseessä työhön tai siviilielämään liittyvät asiat. Uskon, että Niskasen suvuissa yhteistyöllä on ollut suuri merkitys monissa tilanteissa. Onhan yhteistyö tuonut myös monet sukuhaarat ja niiden myötä monenmoiset toimijat yhteen. Yhteistyö näkyy vaikkapa siinä, että Uudisraivaajan henkeä -kirja on saatu julkaistua ja sitä on mielenkiinnolla tutkittu monessa kodissa.

Elokuun tapaamisessa yhteistyö tarkoittaa mm. sitä, että Niskasten sukuseura ja Seurakuntaopisto yhdistävät voimansa ihan käytännön järjestelyistä lähtien. Seurakuntaopisto on nykyisellään viidellä kampuksella toimiva koulutusorganisaatio, jossa on monipuolinen koulutustarjonta niin ammatillisen kuin vapaan sivistystyön koulutuksien osalta.

Niskasen sukuseuran järjestämä viikonloppu soveltuu sisällön ja laajuuden osalta erittäin hyvin lyhytkurssiksi. Siksi tapaamisen otsikossa puhutaankin kurssista, vaikkei lopputenttejä ja -kuulusteluja pidetäkään! Koulutuksen sisältö on suunniteltu yhteistyössä Seurakuntaopiston ja Niskasen sukuseuran järjestelytoimikunnan kanssa. Seurakuntaopiston osalta yhteistyössä saamme esim. käytännön järjestelyihin apua, tukea ja tiloja, kun tapaamisen voi järjestää kauniissa kampusmiljöössä Tuusulanjärven maisemissa.

Kaikki ovat siis lämpimästi tervetulleita elokuussa Järvenpäähän. Seurakuntaopisto sijaitsee Sibeliuksen Ainola-museota vastapäätä. Lähellä ovat Villa Kokkonen ja Halosenniemi ja aivan rajanaapurina Ahola. Seurakuntaopistolla on omia majoitustiloja ja toki alueella palvelevat niin Järvenpään, Hyvinkään kuin Tuusulan majoituspalvelut.

Tämä vuonna ohjelmassa on tietoa sukututkimuksesta sekä monipuolisesti tarinoita Niskasten sukuihin kuuluvilta. Mukana ovat mm. Ari Kolehmainen, Teemu Levomäki, Manja Lehto, Pia Håland ja Jyrki Niskasen kvartetti. Sunnuntaina juhlistamme yhdessä sukujemme olemassaoloa. Ja tietenkin päivien aikana on yhteistä olemista, tuttujen ja uusien ihmisten tapaamista, arpajaisia ja kulttuuria. Lauantaina pidetään sääntömääräinen sukukokous.

Sukutapaamisen ajaksi järjestetään näyttely, johon kukin voi tuoda omia tarinoitaan, karttoja, kirjoituksia, valokuvia jne. Tapahtumapaikalle pystytetään tätä varten näyttelytelineet (standit). Pöytätaasoja painavammille esineille on myös saatavilla.

Alustava ohjelma ja ilmoittautumislinkki <https://www.seurakuntaopisto.fi/koulutukset/niskasen-sukuseuran-sukututkimuskoulutus/>

Yhden päivän ruoka/kahvipaketti on 30 € aikuiselta, kahden päivän 60 €. Ruokapalveluita Seurakuntaopistolla hoitaa Amica. Kurssimaksuksi on sovittu 20 € ja ole rohkea ja rastita ilmoittautumislomakkeessa kohta Niskasten sukuseura sponsoroi osallistumismaksun. Sukuseura tarjoaa näin osallistumisen ja osallistujat maksavat vain omat majoitus- ja ruokailukustannuksensa.

Lisätietoja: Käytännön järjestelyistä ja ohjelmasta Anna-Leena Klemetti-Falenius, 0408322467, 0500696796 annaleena.klemetti-falenius@seurakuntaopisto.fi Niskasten sukuseuraan ja sukurekisteriin liittyvissä asioissa Antti Niskanen niskanen@kolumbus.fi

Ilmoita mukaan otettavista sukujen tarinoista ja esineistä.

Maija Pöyhönen
puh. +358458567627
maija.poyhonen@kolumbus.fi

1/2018

SEURAKUNTA
OPISTO

Uudisraivaajan henki elää.

Niskasten sukuseuran väki ja muut sukututkimuksesta
kiinnostuneet tapaavat lyhytkurssilla Järvenpään
Seurakuntaopistolla
11.-12.8.2018

1. Ilmoittautujan tiedot:

Etunimi _____
Sukunimi _____
Matkapuhelin _____
Sähköposti _____
Osoite _____
Postinumero _____
Postitoimipaikka _____

2. Sukuseura sponsoroi osallistumistani

☐ Kyllä

3. Osallistun 11.8. retkeen Villa Kokkoseen, pääsymaksu, esittely, konsertti ja kahvitarjoilu kustantaa 23 euroa/aikuinen

☐ Kyllä
☐ En

5. Tarvitsen majoituksen Seurakuntaopistolla, hinta 45€/henkilö 2HH tai 50€/henkilö 1HH

☐ Kyllä
☐ En

7. Varaan ruokapaketin,

- ☐ Lauantai (aamukahvi, lounas, päiväkahvi, päivällinen)
- ☐ Sunnuntai (aamiainen, lounas, päiväkahvi)
- ☐ Koko ajalle 60€
- ☐ Lauantaille 30€
- ☐ Sunnuntaille 30€
- ☐ Koko ajalle 30€, 4-11-vuotiaat
- ☐ Lauantaille 15€, 4-11-vuotiaat
- ☐ Sunnuntaille 15€, 4-11-vuotiaat
- ☐ Koko ajalle 0€, alle 4-vuotiaat
- ☐ Lauantaille 0€, alle 4-vuotiaat
- ☐ Sunnuntaille 0€, alle 4-vuotiaat

8. Minulla on erityisruokavalio

☐ Kyllä
☐ Ei

10. Lisätietoja, kysymyksiä, kommentteja liittyen ilmoittautumiseeni

Lisätietoja: Ohjelma ja käytännön järjestelyt: Anna-Leena Klemetti-Falenius, 0408322467 ja
0500696796 anna-leena.klemetti-falenius@seurakuntaopisto.fi
Sukuseuraan liittyvät asiat: Antti Niskanen rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

<https://bit.ly/Niskaset>

SÄVELTÄJÄ, AKATEEMIKKO JOONAS KOKKONEN

Tuusulanjärven ympäristössä on elänyt ja työskennellyt Aleksis Kivestä lähtien monia suomalaisille tärkeitä kulttuuripersonia. Säveltäjiäkin kaksi, Jean Sibelius ja Joonas Kokkonen. Sibelius tuli Tuusulanjärven taiteilijayhteisöön aikuisiällä, mutta Joonas Kokkonen asui paikkakunnalla lapsesta asti, lähes yhtäjaksoisesti koko elämänsä ajan.

Säveltäjä, akateemikko Joonas Kokkonen syntyi lisalmessa vuonna 1921 Pielaveden Lampaanjärveltä kotoisin olevan Heikki Kokkosen ja Maria Partasen perheeseen. Kun Joonas oli viiden ikäinen, perhe muutti Järvenpäähän.

Kokkosten kanssa olemme varmuudella jonkin asteisia sukulaisia, onhan sukukirjassammekin 74 Kokkosta ja Niskasten kotikylä Pielaveden Lammassalo. Yhteydet säveltäjän sukuhaaraan eivät vielä kyllä tunnu olevan selvillä.

Joonas Kokkosesta on tehty kaksi kirjaa, Näistä poimien säveltäjän elämänkerrasta muutama yksityiskohta:

- o Joonaksen vanhemmat olivat kauppiaita
- o Joonaksella oli neljä vanhempaa veljeä
- o koulupoikana Joonas harrasti innokkaasti urheilua
- o ennen säveltäjäksi ryhtymistä Joonas opiskeli vakavissaan sekä viulun että pianon soittoa
- o Joonas oli avioliitossa kolme kertaa
- o Joonaksella oli viisi lasta
- o 1969 perheelle valmistui Tuusulanjärven pohjoispäähän Alvar Aallon piirtämä talo – Villa Kokkonen

Joonas Kokkosen tuotannosta suomalaiset ehkä parhaiten tuntevat oopperan Viimeiset Kiusaukset, johon libreton on tehnyt hänen serkkunsa Lauri Kokkonen. Paljon muutakin hän on säveltänyt, orkesteriteoksia (mm. 4 sinfoniaa) sellokonserton, Pielavesi-sarjan (pianosävellys), kuoroteoksia (mm. Requiem) jne.

Sukukokouksen ohjelmaan sisältyy käynti Villa Kokkosessa. Mielenkiintoinen ohjelmanumero tiedossa.

Maija Pöyhönen

Päivä pulkassa

Sanonta 'nyt on päivä pulkassa', mutta mistä sanonta tulee. Vanhaan aikaan torppareilla oli työpäivävelvoitteita isännälleen. Kun työpäivä oli tehty, isäntä pani kaksi puukeppiä, pulikkaa vierekkäin ja veisti puukolla niihin viillot. Seuraavan työpäivän jälkeen pulikkojen viillot laitettiin kohdalleen ja taas vedettiin uudet viillot, jolloin päivä oli taas pulikassa. Kun viimeisen työpäivän viilto oli tehty, silloin se vasta päivä olikin pulikassa. Myöhemmin sanonta muuttui muotoon 'päivä on pulkassa'. Se oli sen aikaista kirjanpitoa.

Piikana säveltäjän talossa

Savon Sanomissa oli kesällä 1965 ilmoitus, jossa etsittiin "mieluummin vanhempaa kotiapulaista vaatimaan lasten- ja kodinhoitotyöhön Järvenpäähän". Vastasin, etten ole vanha, mutta kyllä vanhenen. Olin silloin 17-vuotias. Olen vastuuntuntoinen ja haluan kouluttautua eteenpäin.

Eräänä päivänä meidän pihaamme Vieremälle Leponiemeen tuli henkilöauto ja siinä säveltäjä Kokkosen perhe. Meidän isä ja äiti eivät tienneet hakemuksestani, mutta heti he olivat ajan tasalla. Isä: "Oottako työ niitä Pielaveen Kokkosia?"

Kävi ilmi, että velipuoleni edesmennyt äiti ja he ovat samaa sukua. Äiti kysyi: "Oottako työ niitä musiikki-immeisiä?" Myöntävän vastauksen saatuaan äiti lauloi 1770-luvun virsiä ja Joonas säesti meidän urku-harmoni Wäinämöisellä.

Elämäni ja työni Kokkosilla Järvenpäässä olivat kuin unta. Minä, maalaistyttö sain olla kulttuurin keskiössä. Aamuisin, tullessani omasta huoneestani "isolle puolelle" vastaani tulvehti vastaani musiikki, useimmiten Bachin kantaatin osia. En mennyt häiritsemään isäntää, vaan virittäydyimme tuleviin askareisiin ja lasten, Aikun ja Meikun sekä Buffo -koiran hyvinvointiin.

Maija Kokkonen on ollut elämäni esikuva ja innoittaja siitä alkaen. Hän oli erikoinen persoona, tiukka, helposti tulistuva, mutta oikeudenmukainen. Meillä oli enemmän vanhempi – lapsisuhde kuin emäntä – piika. Näin hänet useasti aamuväsyneenä, illan autokuskin ja Joonaksen tukijana olon jälkeen. Hän luki ääneen sängyssä lepäillen Nalle Puh-kirjaa ja minä hieroin hänen kipeytyneitä olkapäitään. Lapset oli saatettu kouluun ja päiväkerhoon.

Maija ei pelännyt eikä palvonut ihmisiä, olivat he mistä yhteiskuntaluokasta hyvänsä. Aamuisin oli saat-tomatkalla kouluun auto täynnä seutukunnan lapsia. Samassa keittiön ruokapöydässä sain istua monen suuren kuuluisuuden kanssa.

Maija ei sietänyt kopeutta tai käytöstapojen puutetta. Olin kerran keittiössä, kun musiikkiarvostelija Seppo Heikinheimo soitti ja kysyi: "Onks Joonas?" Maija pamautti puhelimenluurin kovakouraisesti pöy-tään ja huusi Joonakselle: "Täällä soittaa se tolo, joka ei osaa kertoa nimeään!" Sen puhelun jälkeen "tollo" aina esitteli itsensä.

Maijan tyttöjen kasvatus oli melko ankaraa, mutta kyllä me osasimme myös hullutella, sanoilla ja leikeillä. Satukallion asunto oli melkoisen pieni. Flyygeli täytti suuren osan olohuoneesta.

Silloin kuulin ja näin Alvar Aallon suunnitelmista. Ne olivat silloin vain haaveiden asteella, ei mitään konkreettista.

Melkoinen luottamuksenosoitus oli, Kun Joonas ja Maija kävivät Itä-vallassa ja me olimme tyttöjen kanssa kotona. Maijan sisko oli osan aikaa kanssamme.

Olin sopimuksemme mukaan kouluvuoden 1965-1966 heillä. Kesäk-si he menivät Pielavedelle, kesäpaikkaan Talassaareen.

En tiedä, mitä minusta olisi tullut, jos en olisi saanut rakkaudellista kannustusta pyrkiä elämässäni eteenpäin. Tästä vuodesta Satukal-liossa olen vieläkin kiitollinen Maija ja Joonas Kokkoselle.

Helvi Klemetti

Helvi piikana Kokkosilla.

Vapaaehtoisena Israelissa

Tänä päivänä on ihmisillä tapana fanittaa milloin mitäkin asiaa tai mitäkin ryhmää kuten esim. jalkapalloilijoita, jääkiekkoilijoita jne. Minun fanitukseni kohde on Israel.

Miten syttyi kipinä minun Israel-fanitukseen?

Oli vuosi 1949–50, jolloin olin oppikoulun ensimmäisellä luokalla. Kevättalvella 1950 meidät Raudaskylän Kristillisen Oppikoulun ja Lukion oppilaat vietiin viereisen Kansanopiston juhlasaliin kuuntelemaan agronomi Martti Pihkalan esitystä Israelista. Pihkala oli tutustunut Vanhan testamentin profetioihin, kuinka Jumala on luvannut palauttaa juutalaiset kaikista maailman ääristä takaisin isiensä maahan. Tätä sanomaa hän oli tullut kertomaan opiskelijoille Raudaskylään. Pihkalan esitys ja Israelin kansallislaulun, Hatikvan, laulaminen tilaisuuden lopuksi antoi minulle ensimmäisen kipinän Israel-rakkauteeni. Leon Urisin Exodus-kirja ja Kaarlo Syvännön elämäkerta, Tienraivaaja, lisäsivät vain entisestään kiinnostustani Israelia kohtaan.

V. 1967 koko maailma seurasi henkeä pidättäen, miten käy pienen Israelin, joka v. 1948 oli julistautunut itsenäiseksi valtioksi, mutta oli nyt kolmen vihollisvaltion Egyptin, Syyrian ja Jordanin vihan kohteena. Arabit uhkasivat ajaa juutalaiset mereen, mutta toisin kävi, Israel säilytti itsenäisyytensä, jopa valtasi Egyptiltä Siinain, Syyrialaisilta Golanin kukkulat ja Jordaniaalta Jordan-joen länsirannan.

Vapaaehtoisena Kirjat Anavimissa.

Talvella 1968 minä näin Kotimaa-lehdestä, että ns. Karmel-yhdistys vie kesällä suomalaisia nuoria kuudeksi viikoksi poimimaan hedelmiä Kirjat Anavimin kibbutsiin. Nähtyäni tuon ilmoituksen, minä ajattelin, että siinä minulle tilaisuus lähteä tutustumaan Israeliin. Niin ilmoittauduin tuolle matkalle. Meitä oli parisen kymmentä nuorta, jotka olivat tarttuneet samaan ilmoitukseen.

Kuusi viikkoa Kirjat Anavimissa meni nopeasti hedelmätarhassa työskennellessä, missä poimimme lähinnä luumuja ja persikoita. Olipa melkoinen yllätys, kun puutarhalla toimi pomoina kaksi Venäjän juutalaista, jotka talvisodassa olivat taistelleet Suomea vastaan. Toinen heistä oli menettänyt silmänsäkin tuossa sodassa. Me suomalaiset vapaaehtoiset olimme heidän suosikkejaan muista maista, kuten Amerikasta tulleiden vapaaehtoisten joukossa. ”Suomalaiset ovat kaikkein luotettavimpia työntekijöitä”, he sanoivat. Palkaksi tästä vapaaehtoistyöstä me saimme pari retkeä, jotka kibbutsi järjesti meille Pohjois-Israeliin aina Syyrian rajalinjalle ja Etelä-Israeliin Kuolleellemerelle. Luonnollisesti saimme Jerusalemissa tutustua ns. Pyhiin paikkoihin; Golgata, Puutarhahauta. Basaareissa kävimme tietysti ostoksilla. Peukalokyyti oli tuolloin ihan yleistä Israelissa.

Kirjat Anavimissa oli suomalaisia nuoria koko vuoden.

Vuosi Israelissa, tämä ajatus jäi mieleni pohjalle Kirjat Anavimista. Jospa minäkin voisin tulla vuodeksi Israeliin. Jos ei työaikana, entä sitten kun olen päässyt eläkkeelle?

Heidän joukossaan, jotka olivat tulleet Israeliin pitemmäksi aikaa, oli mm. Seppo Raulo -niminen mies, joka oli saanut ”näyn”, että Israeliin olisi saatava suomalainen kibbutsi niiden 8 juutalaisen muistoksi, jotka Suomi luovutti natsseille. Kymmenen suomalaista nuorta tarttui tähän ”näkyyn” ja he lähtivät ensiksi Negeviin erääseen kibbutsiin opiskelemaan kibbutsin perustamista ja samalla ottamaan selvää, olisiko mitenkään mahdollista perustaa Israeliin suomalainen kibbutsi? Meni vuosia, mutta lopulta he saivat luvan perustaa kibbutsin Juudean vuorille n. 15 km Jerusalemistä Tel Aviviin päin. Kibbutsi, oikeammin moshavi sai nimen Jad Hashmona. Pelkkää ryteikköä oli se paikka, mikä suomalaisille osoitettiin kibbutsin paikaksi. Mutta eihän suomalainen pelkää työtä, ja niin nuoret, lopulta seitsemän, sitoutui raivaamaan aluetta suomalaisen kibbutsin perustamiseen.

Vapaaehtoiseksi Jad Hashmonaan

Ajatus kibbutsivuodesta Israelissa eli mieleni pohjalla kaiken aikaa. Työvuosina en osannut vielä tarttua haaveeni toteuttamiseen. Jäin eläkkeelle 18.10.1996. Ajattelin, että nyt jos koskaan, minun on tartuttava haaveeni toteuttamiseen. Lähden tiedustelemaan, onko eläkeläisellä mitään mahdollisuuksia päästä vapaaehtoiseksi Jad Hashmonaan? Pohjustin asiaa vielä niin, että kirjoitin Jad Hashmonassa vuosia asuneelle Tyyne-ystävälle, jonka oli opiskeluaikana tavannut Helsingissä, mitä hän ideastani arveli. Hän vastasi kirjeellä ja kertoi, että ikä on 20–40, työ fyysisesti raskasta, asunto pienessä parakkihuoneessa, jossa joutuu asumaan minkä ikäisen ja minkä maalaisen ihmisen kanssa tahansa. Siihen taisi kaatua minun koko haaveeni, ajattelin luettuani Tyynen kirjeen. Hän kuitenkin kehotti lähettämään hakupaperit Ritva Mozille, joka valkkaisi suomalaisia vapaaehtoisia. Lähetin sitten hakupaperit, mutta sain saman tylyn vastauksen. Päätin kuitenkin, että lähden vielä paikan päälle kysymään.

Niin sitten lähdin matkalle Israeliin.

Viimeisenä päivänä tulimme sitten Jad Hashmonaan ja menin yhden toisen matkatoverin kanssa, jolla oli sama haave, kysymään Ritva Mozilta mahdollisuuksiamme päästä vapaaehtoisiksi. Saimme vastauksen, että nyt heillä on vapaaehtoisikiintiö täysi, mutta soittakaa joulukuun aikana. Maire-kaveri soitti minulle, että tammikuun puolivälissä voimme lähteä. Niinpä sitten "nousimme siiville" matkatoverini Mairen kanssa ja lensimme Israeliin.

Ensimmäinen yllätys meille tulijoille oli asunto. Maire ja minä pääsimmekin asumaan kivitaloon, jossa meillä oli huoneen lisäksi myös kunnon kylpyhuone, emmekä joutuneetkaan pieneen parakkikämppään. Jadiksessa, kuten paikkaa lyhyesti kutsutaan, työpaikkoina oli tuolloin puusepänverstas, turistihuoneiden siivous ja keittiö-ruokasali.

Hanslankarina puusepänverstaassa

Verstaalla tehtiin suomalaisesta puusta huonekaluja, jotka olivat kysyttyjä Israelissa. Minun ensimmäinen työurakka oli perin helppo. Harmaapäinen amerikanjuutalainen setä liimaili yhteen lautoja, ja minä sain käteeni kostean sienet, jolla minun piti pyyhkiä pois ylimääräinen liima. Seuraavaksi minä jouduin höyläämään koneella lautoja toisen kaverin kanssa. Santapaperillakin minä silittelin laudan reunoja sileimmiksi. Maalaamossa piti kantaa lautoja maalarin pöydälle ja taas kuivumaan ne telineille. Tätä oli työ puusepänverstaalla.

Noin kolmisen viikkoa olin puusepänverstaalla ja sitten minut siirrettiin siivoamaan turistihuoneita. Jadiksen alkuperäiset asunnot olivat tasakattoisia kivitaloja, mutta myöhemmin sinne oli rakennettu suomalaisesta puusta kaksi rivitaloa, joissa kummassakin oli lukuisia huoneita. Kun turistiryhmä oli poistunut kibbutsista, me siivoojat tartuimme hommiin puhdistaksemme huoneet uusille turisteille. Työskentely oli parityöskentelyä. Työpäivä oli 7-tuntinen. Kuukaudessa oli kaksi vapaapäivää. Jos sapattina joutui ruokasalille ja keittiöön töihin, siitä sai ylimääräisen vapaapäivän.

Vapaaehtoisille ei makseta varsinaista palkkaa, vain pieni käsiraha paikallistaa rahaa. Vapaaehtoisten varsinaisena palkkana oli kibbutsin järjestämä retki kerran kuukaudessa. Sinä kolmena kuukautena, minkä minä olin Jadiksessa, kävimme retkellä Galileassa. Me yövyimme makuupusseissa taivasalla Gennesaretin järven rannalla, missä kissat pitivät yöllä naukujaisiaan. Ruokailu tapahtui kibbutsilta varatuin retkievään, joista valmistettiin ruoka taivasalla. Tällä matkalla nousimme myös Golanin kukkuloilla, jossa oppaamme kertoi niistä ankarista taisteluista, joita siellä käytiin syyrialaisia joukkoja vastaan. Pieni israelilainen joukko joutui taistelemaan siellä mm. 1000 syyrialaista panssarivaunua vastaan. Israelilaisten pelastus oli siinä, että syyrialaiset ampuivat lopulta toisiaan.

Kuolleenmeren retki oli toinen ikimuistoinen retki, jonka kibbutsi meille kustansi. Siellä saimme liata itsemme mustalla savella ja huuhtoa saven pois kellumalla suolaisessa merivedessä tai ottaa mineraalikyöpyjä vieressä olevan kylpylärakennuksen altaissa.

Jerusalemiin tutustuminen oli kolmas kibbutsin järjestämä retki. Jerusalemissa kävimme kerran kuukaudessa suomalaisessa Lähetyskeskuksessa jumalanpalveluksessa. Kävimme myös eräässä suomalaisperheessä joka toinen sunnuntai raamattuluennolla.

Vapaa-ajan viettoa

Vapaa-aikanaan saattoi mennä Moodoniin, joka oli vapaaehtoisten kerhohuone. Siellä oli hyvä kirjasto, lehtiä, vapaata seurustelua eri maista tulleitten vapaaehtoisten kanssa, mikäli kielitaitoa oli. Vuorille oli mukava lähteä vaeltamaan. Mutta ennen kaikkea Jerusalemin nähtävyyksineen veti puoleensa.

Minun haaveenani oli ollut vuosi Israelissa. Mutta sydämeni oli toista mieltä, se rupesi oireilemaan, ja niinpä jouduin palaamaan kotiin kolmen kuukauden jälkeen.

Viime vuonna Suomi juhli 100-vuotista itsenäisyyttä. Tänä vuonna Israelin valtio täyttää 70 vuotta. Usein kuulee sanottavan, että Suomi on suurenmoinen menestystarina, mutta sitä samaa voidaan täydellä syyllä sanoa myös Israelista. Kannattaa mennä tutustumaan Israeliin.

Kyllikki Niskanen

Kyllikki Niskanen siivouspuuhissa kibbutissa.

Suomalaiskibbutsin portti: Niiden 8:n muistolle, jotka Suomi luovutti natseille."

NISKASTEN SUKUSEURAN SÄÄNTÖJÄ EHDOTETAAN UUDISTETTAVAKSI

Niskasten sukuseuran säännöt on hyväksytty seuran perustamisen yhteydessä. Sen jälkeen yhdistyslakia on muutettu, kevennetty ja luotu mahdollisuus uusiin sähköisiin toimintatapoihin. Keskeiset muutosehdotukset sääntöihin ovat mm. seuraavat: Joustavoitetaan sääntöjä, niin että yhdistys voidaan todeta yleishyödylliseksi.

Muutetaan sääntöjä vastaamaan tosiasiallista tilannetta (esim. jäseneksi hyväksyminen). Laajennetaan mahdollisuuksia ottaa vastaan lahjoituksia, testamentteja, järjestää arpajaisia jne. Hallitukseen on ollut vaikea saada jäseniä. Hallituksen jäsenmäärän joustavuus ja kolmen vuoden "pesti" voisi olla houkuttelevampi vaihtoehto kuin kuuden vuoden sitoumus. Tilintarkastajien tilalle valittaisiin toiminnantarkastajat. Tämä on kevyempi menettely, joka on erityisesti pienille yhdistyksille kevyempi vaihtoehto. Vertailutaulukosta näet miten sääntöjen on tarkoitus muuttua. Mahdollistetaan niin haluttaessa sähköinen äänestäminen sukokouksissa.

Asta Niskanen

Niskasten sukuseuran voimassa olevat säännöt	Ehdotus uusiksi säännöiksi
1. § NIMI JA KOTIPAikka Yhdistyksen nimi on Niskasten sukuseura ry, kotipaikka on Pielaveden kunta ja toimialue koko maa. Yhdistystä kutsutaan jäljempänä sukuseuraksi tai seuraksi.	1. § NIMI JA KOTIPAikka Yhdistyksen nimi on Niskasten sukuseura ry, kotipaikka on Pielaveden kunta ja toimialue koko maa. Yhdistystä kutsutaan jäljempänä sukuseuraksi tai seuraksi.
2 § TARKOITUS JA TOIMINTA Sukuseuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuutta jäsenten kesken. Tarkoituksensa toteuttamiseksi sukuseura - järjestää yhteisiä kokouksia, sukupäiviä, retkiä ja muita seuran toimintaan liittyviä samantapaisia tilaisuuksia, - kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta sekä saattaa sitä jäsenten tietoon - harjoittaa sukuseuran tarkoituksperiä edistävää julkaisutoimintaa sekä pitää luetteloa suvun jäsenistä	2 § TARKOITUS JA TOIMINTA Sukuseuran tarkoituksena on edistää sukututkimusta, selvittää Niskasten suvun ja siihen liittyvien sukujen vaiheita ja vaalia niiden perinteitä sekä edistää yhteenkuuluvuutta jäsenten kesken. Tarkoituksensa toteuttamiseksi sukuseura - järjestää yhteisiä kokouksia, sukupäiviä, retkiä ja muita seuran toimintaan liittyviä samantapaisia tilaisuuksia - kerää ja arkistoi sukuja koskevaa tietoutta sekä saattaa sitä jäsenten tietoon - harjoittaa sukuseuran tarkoituksperiä edistävää julkaisutoimintaa sekä pitää luetteloa suvun jäsenistä - järjestää rahankeräyksiä, arpajaisia ja myyjäisiä - ottaa vastaan lahjoituksia, testamentteja ja avustuksia - omistaa toimintaansa varten tarpeellista kiinteää ja irtainta omaisuutta Sukuseuran tarkoituksena ei ole toiminnallaan tuottaa siihen osallisille voittoa tai muuta välitöntä taloudellista ansiota. Sukuseura on poliittisesti ja uskonnollisesti sitoutumaton.

3 § JÄSENET Sukuseuran varsinaisiksi jäseniksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on Niskasten sukuun kuuluva tai joka avioliiton kautta on siihen liittynyt. Sukuseuran jäsenet hyväksyy seuran hallitus. Jäsenellä on oikeus erota sukuseurasta ilmoittamalla siitä kirjallisesti hallitukselle tai sen puheenjohtajalle taikka ilmoittamalla eroamisesta seuran kokouksessa. Jäsen voidaan erottaa hallituksen päätöksellä, mikäli jäsen on laiminlyönyt jäsenvelvollisuutensa kahden (2) peräkkäisen vuoden aikana. Varsinaisilta jäseniltä perittävän liittymisjäsenmaksun suuruuden päättää vuosikokous. Seuran hallitus voi myöntää vapautuksen jäsenmaksusta korkean iän, sairauden tai muun vastaavan syyn aiheuttaman maksukyvyn heikentymisen perusteella. Sukuseuran ainaisjäseneksi katsotaan jäsen, joka suorittaa jäsenmaksun yhdellä kertaa kymmenkertaisena. Hallituksen esityksestä voi vuosikokous kutsua sukuseuran kunniajäseneksi henkilön, joka on erityisesti ansioitunut seuran toiminnassa. Kunniajäsen on vapaa jäsenmaksusta. Sukuseuran jäsenluetteloa pitää seuran hallitus.	3 § JÄSENET <i>Yhdistyksen jäsenenä voi olla yksityinen henkilö tai yhteisö, joka hyväksyy yhdistyksen tarkoituksen ja säännöt.</i> <i>Henkilöjäsen voi liittyä yhdistyksen jäseneksi maksamalla jäsenmaksun.</i> Hallituksen esityksestä voi sukukokous kutsua sukuseuran kunniajäseneksi henkilön, joka on erityisesti ansioitunut seuran toiminnassa. Sukuseuran ainaisjäseneksi katsotaan jäsen, joka suorittaa jäsenmaksun yhdellä kertaa kymmenkertaisena. <i>Yhteisöjäsenet hyväksyy seuran hallitus.</i> Varsinaisilta jäseniltä perittävän liittymisjäsenmaksun suuruuden päättää sukukokous. Seuran hallitus voi myöntää vapautuksen jäsenmaksusta korkean iän, sairauden tai muun vastaavan syyn aiheuttaman maksukyvyn heikentymisen perusteella. Jäsenellä on oikeus erota sukuseurasta ilmoittamalla siitä kirjallisesti hallitukselle tai sen puheenjohtajalle taikka ilmoittamalla eroamisesta seuran kokouksessa. Jäsen voidaan erottaa hallituksen päätöksellä, mikäli jäsen on laiminlyönyt jäsenvelvollisuutensa kahden (2) peräkkäisen vuoden aikana. Sukuseuran jäsenluetteloa pitää seuran hallitus.
4 § SEURAN JÄSENYYS MUISSA YHDISTYKSISSÄ Sukuseura voi kuulua jäsenenä Suomen Sukuseurojen Keskusliitto -SKK ry:een ja eri sukututkimusyhdistyksiin. Liittymisestä ja eroamisesta päättää seuran hallitus.	4 § SEURAN JÄSENYYS MUISSA YHDISTYKSISSÄ <i>Sukuseura voi kuulua jäsenenä sen toimintaan läheisesti liittyviin yhdistyksiin.</i> Liittymisestä ja eroamisesta päättää seuran hallitus.
5 § HALLITUS Hallitukseen kuuluu vuosikokouksessa kolmeksi vuodeksi kerrallaan valittu puheenjohtaja ja kuusi (6) kuudeksi vuodeksi kerrallaan valittua muuta jäsentä. Hallituksen jäsenistä kolme (3) on vuosikokouksessa erovuorossa. Hallitus valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan, sihteerin, rahastonhoitajan ja muut tarvittavat toimihenkilöt. Sihteeri ja rahastonhoitaja voidaan valita myös hallituksen ulkopuolelta. Hallitus kokoontuu puheenjohtajan tai hänen estyneenä ollessaan varapuheenjohtaja kutsusta, kun he katsovat siihen olevan aihetta tai kun vähintään kaksi hallituksen jäsentä sitä vaatii. Hallitus on päätösvaltainen, kun vähintään puolet sen jäsenistä, ja puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja ovat läsnä. Asiat ratkaistaan yksinkertaisella äänten enemmistöllä. Äänten mennessä tasan ratkaisee puheenjohtajan mielipide, vaaleissa kuitenkin arpa. Hallituksen	5 § HALLITUS Hallitukseen kuuluu sukukokouksessa kolmeksi vuodeksi kerrallaan valittu puheenjohtaja ja kolmesta kuuteen (3-6) muuta jäsentä sekä yksi varajäsen. Hallituksen toimikausi on sukukokousten välinen aika. Hallitus valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan sekä ottaa keskuudestaan tai ulkopuoleltaan sihteerin, rahastonhoitajan, jäsenrekisterin pitäjän ja muut tarvittavat toimihenkilöt. Hallitus kokoontuu puheenjohtajan tai hänen estyneenä ollessaan varapuheenjohtajan kutsusta, kun he katsovat siihen olevan aihetta tai kun vähintään puolet hallituksen jäsenistä sitä vaatii. Hallitus on päätösvaltainen, kun vähintään puolet sen jäsenistä, puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja mukaan luettuna on läsnä.

kokouksista on pidettävä päätöspöytäkirjaa.	Asiat ratkaistaan yksinkertaisella äänten enemmistöllä. Äänten mennessä tasan ratkaisee puheenjohtajan mielipide, vaaleissa kuitenkin arpa. Hallituksen kokouksista on pidettävä päätöspöytäkirjaa.
	6 § TOIMINNANTARKASTAJAT <i>Sukuseuralla on kaksi hallituksesta riippumatonta toiminnantarkastajaa ja varatoiminnantarkastajaa.</i>
6 § SUKUSEURAN NIMEN KIRJOITTAMINEN Sukuseuran nimen kirjoittaa puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja jompikumpi yhdessä sihteerin tai rahastonhoitajan kanssa.	7 § SUKUSEURAN NIMEN KIRJOITTAMINEN Sukuseuran nimen kirjoittaa puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja jompikumpi yhdessä sihteerin tai rahastonhoitajan kanssa <i>taikka muun hallituksen valtuuttaman jäsenen kanssa.</i>
7 § TILIT Sukuseuran tilikausi on kalenterivuosi ja toimintakausi on vuosikokousten välinen aika. Tilinpäätökset tarvittavine asiakirjoinen ja hallituksen vuosikertomukset on annettava tilintarkastajille viimeistään kaksi kuukautta ennen seuran vuosikokousta. Tilintarkastajien lausunto tilien ja seuran hallinnon tarkastuksista on jätettävä hallitukselle viimeistään kuukausi ennen vuosikokouksen ajankohtaa.	8 § TILIT Sukuseuran tilikausi on kalenterivuosi ja toimintakausi on <i>sukukokousten</i> välinen aika. Tilinpäätökset tarvittavine asiakirjoinen ja hallituksen vuosikertomukset on annettava <i>toiminnantarkastajille</i> viimeistään kaksi kuukautta ennen seuran <i>sukukokousta</i>. <i>Toiminnantarkastajien</i> lausunto tilien ja seuran hallinnon tarkastuksista on jätettävä hallitukselle viimeistään kuukausi ennen <i>sukukokouksen</i> ajankohtaa.
8 § SEURAN KOKOUSTEN KOOLLEKUTSUMINEN Seuran kokoukset kutsuu koolle hallitus. Kokouskutsu on toimittava viimeistään neljätoista (14) päivää ennen kokousta joko lähettämällä kutsu kirjallisena kullekin jäsenelle tai julkaisemalla kutsu seuran kotipaikkakunnalla ilmestyvässä sanomalehdessä.	9 § SEURAN KOKOUSTEN KOOLLEKUTSUMINEN Seuran kokoukset kutsuu koolle hallitus. Kokouskutsu on toimittava viimeistään neljätoista (14) päivää ennen kokousta lähettämällä kutsu kirjallisena kullekin jäsenelle.
9 § SEURAN KOKOUKSET Sukuseuran vuosikokous pidetään kolmen vuoden välein hallituksen määräämänä päivänä touko - syyskuun aikana. Ylimääräinen kokous pidetään, kun seuran kokous niin päättää tai kun hallitus katsoo siihen olevan aihetta tai kun vähintään yksi kymmenesosa (1/10) seuran äänioikeutetuista jäsenistä sitä hallitukselta erityisesti ilmoitettua asiaa varten kirjallisesti vaatii. Seuran kokouksessa jokaisella edellisen vuoden jäsenmaksunsa maksaneella varsinaisena jäsenellä sekä ainais- ja kunniajäsenellä on äänioikeus. Jokaisella äänioikeutetulla on yksi (1) ääni. Päätökseksi tulee se mielipide, jota on kannattanut yli puolet annetuista äänistä. Äänten mennessä tasan päätökseksi tulee kokouksen puheenjohtajan kannattama mielipide, vaaleissa kuitenkin arpa.	10 § SEURAN KOKOUKSET <i>Sukuseuran vuosikokous, jota kutsutaan sukukokoukseksi,</i> pidetään kolmen vuoden välein hallituksen tarkemmin määräämänä päivänä. Ylimääräinen <i>sukukokous</i> pidetään, kun <i>sukukokous</i> niin päättää tai kun hallitus katsoo siihen olevan aihetta tai kun vähintään yksi kymmenesosa (1/10) seuran äänioikeutetuista jäsenistä sitä hallitukselta erityisesti ilmoitettua asiaa varten kirjallisesti vaatii. <i>Sukukokouksessa</i> jokaisella edellisen vuoden jäsenmaksunsa maksaneella varsinaisena jäsenellä ainais- ja kunniajäsenellä sekä <i>yhteisöjäsenellä</i> on äänioikeus. Jokaisella äänioikeutetulla on yksi (1) ääni. Päätökseksi tulee se mielipide, jota on kannattanut yli puolet annetuista äänistä. Äänten mennessä tasan päätökseksi tulee kokouksen puheenjohtajan kannattama mielipide, vaaleissa kuitenkin arpa.

	Sukukokoukseen voidaan osallistua hallituksen tai sukukokouksen niin päättäessä myös postitse taikka tietoliikenneyhteyden tai muun teknisen apuvälineen avulla kokouksen aikana tai ennen kokousta.
10 § VUOSIKOKOUS Sukuseuran vuosikokouksessa käsitellään seuraavat asiat: 1. Kokouksen avaus 2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjan tarkastajaa ja kaksi ääntenlaskijaa 3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus 4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys 5. Esitetään seuran tilinpäätökset, vuosikertomukset ja tilintarkastajien lausunto vuosikokousten väliseltä ajalta. 6. Päätetään tilinpäätösten vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä 7. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksu seuraavalle toimintakaudelle 8. Valitaan hallituksen puheenjohtaja ja hallituksen jäsenet erovuoroisten tilalle 9. Valitaan kaksi tilintarkastajaa ja heille kaksi varatilintarkastajaa seuraavaksi toimintakaudeksi 10. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat Mikäli seuran jäsen haluaa saada jonkin asian seuran vuosikokouksen käsiteltäväksi on hänen siitä kirjallisesti ilmoitettava hallitukselle kuukautta ennen vuosikokousta, jotta asia voidaan sisällyttää kokouskutsuun.	11 § SUKUKOKOUKSESSA KÄSITELTÄVÄT ASIAT Sukuseuran sukukokouksessa käsitellään seuraavat asiat: 1. Kokouksen avaus 2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjan tarkastajaa ja kaksi ääntenlaskijaa 3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus 4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys 5. Esitetään seuran tilinpäätökset, vuosikertomukset ja toiminnantarkastajien lausunto sukukokousten väliseltä ajalta 6. Päätetään tilinpäätösten vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä 7. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä henkilö- ja yhteistöjäsenmaksut seuraavalle toimintakaudelle 8. Valitaan hallituksen puheenjohtaja ja hallituksen jäsenet 9. Valitaan kaksi toiminnantarkastajaa ja kaksi varatoiminnantarkastajaa seuraavaksi toimintakaudeksi 10. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat Mikäli seuran jäsen haluaa saada jonkin asian seuran sukukokouksen käsiteltäväksi, on hänen siitä kirjallisesti ilmoitettava hallitukselle kuukautta ennen sukukokousta, jotta asia voidaan sisällyttää kokouskutsuun.
11§ SÄÄNTÖJEN MUUTTAMINEN JA SUKUSEURAN PURKAMINEN Päätös sääntöjen muuttamisesta ja seuran purkamisesta on tehtävä seuran kokouksessa vähintään kolmen neljäsosan (3/4) enemmistöllä. Kokouskutsussa on mainittava sääntöjen muuttamisesta tai sukuseuran purkamisesta. Sukuseuran purkautuessa käytetään seuran varat seuran tarkoituksen edistämiseen purkautumisesta päättävän kokouksen määräämällä tavalla.	12 § SÄÄNTÖJEN MUUTTAMINEN JA SUKUSEURAN PURKAMINEN Päätös sääntöjen muuttamisesta ja seuran purkamisesta on tehtävä sukukokouksessa vähintään kolmen neljäsosan (3/4) enemmistöllä. Kokouskutsussa on mainittava sääntöjen muuttamisesta tai sukuseuran purkamisesta. Sukuseuran purkautuessa käytetään seuran varat seuran tarkoituksen edistämiseen purkautumisesta päättävän kokouksen määräämällä tavalla.

KOKOUSKUTSU

Niskasten sukuseura ry:n jäsenet kutsutaan yhdistyksen sääntömääräiseen vuosikokoukseen lauantaina 11.8.2018 klo 14 Järvenpään Seurakuntaopistolle Järvenpääntie 640 Järvenpää.

Kokouksessa käsitellään

- vuosikokoukselle kuuluvat asiat
- yhdistyksen sääntöjen uudistaminen, ehdotus uusiksi säännöiksi toisaalla tässä lehdessä.

Mikäli yhdistyksen jäsen haluaa saada jonkin asian vuosikokouskäsitteilyyn, on hänen siitä kirjallisesti ilmoitettava hallitukselle kuukautta ennen vuosikokousta.

Vuosikokouksessa on jokaisella edellisen vuoden jäsenmaksunsa maksaneella jäsenellä sekä ainaisjäsenellä äänioikeus.

Tervetuloa vuosikokoukseen!
Niskasten sukuseura ry
Hallitus

Erkin muistolle

LVI -tekniikko Erkki Johannes Niskanen kuoli lokakuussa pitkäaikaisen sairauden murtamana. Hän oli syntynyt Oulussa vuonna 1930 vanhempiensa neljäntenä lapsena. Vanhemmat olivat muuttaneet Jokikylästä pari vuotta aikaisemmin Oulunsaloon. Viikatesepä isä-Kustaa oli ajatellut, että Liminganlahden laajoille rantaniityille tarvitaan paljon viikatteita, joten sepälle riittäisi töitä ja näin hän saisi ansioita perheen elättämiseen. Mutta yleismaailmallisen 1930-luvun talouspulan seurauksena Oulunsalon talonpojat köyhtyivät ja moni tila joutui pakkohuutokauppaan. Sepälle olisi kyllä ollut töitä, mutta talollisilla ei ollut maksukykyä. Näin talouspula koetteli Erkin vanhempia hänen ensi vuosinaan.

Vanhemmat ostivat 1938 Onkamolta Jussilan talon torpan ja lunastivat sen itsenäiseksi. Erkin aloittama kansakoulu keskeytyi syksyllä 1939 talvisodan syttyessä. Kouluun majoitettiin Kuusamon evakkoja. Vasta rauhan palattua toiminta alkoi uudestaan syksyllä 1940. Tällöin kaikki oppilaat siirrettiin suoraan ylemmille luokille, joten Erkillä jäi toinen luokka kokonaan käymättä.

Maaseudulla joutuivat lapset jo varhain osallistumaan kodin töihin. Niinpä Erkkikin jo alun toisella kymmenellä niitti viikatteella heinänteossa sekä kedoilla että luonnonniityillä. Lisäksi hän kantoi takkavitalla heiniä latoon, mikä sekin on liian raskasta kasvavalle nuorelle. Vanhempi veli joutui vuonna 1943 rintamalle ja 13-vuotiaan Erkin tehtäväksi tulivat myös veljen tekemät kodin työt.

Syksyllä 1943 Erkki joutui metsätöihin. Kansanhuolto oli nimittäin määrännyt isä-Kustaan hakkaamaan läheisestä seurakunnan virkatalon metsästä 150 kuutiota halkoja. Palkkaa siitä maksettiin 30 markkaa motilta. Isä hankki kuitenkin huomattavasti paremmin tekemällä rekiä saksalaisille, joten hän pestasi mökissä kortteerimiehenä asuvan miehen metsätöihin ja komensi toiseksi halonhakkaajaksi vielä alaikäisen Erkin. Alku oli kokemattomalle tosi vaikeaa. Sahan terä ahdisti ja puiden kaato ja katkominen kävi voimille. Vanhempi mestari näki Erkin vaikeudet ja näytti, miten sahan terä pitää jakaa ja viilata puuta purevaksi. Hän neuvoi myös, miten puiden kaato pitää suunnitella, jotta työ jatkossa on helpompaa. Näin päivän mottimäärät alkoivat kasvaa vauhdilla. Kävipä Erkki vielä aikuisena Ruotsissa yhtenä talvena parin naapurin kanssa metsätöissä.

Erkki toimi monena kesänä isän apuna pajatöissä, sillä sepän töitä riitti sekä Kiimingin Alatalossa että Onkamolla omassa pajassa. Tällöin hän oppi vaikean viikatteen kallitsemisen ja karkaisun. Työn eri vaiheet hän on yksityiskohtaisesti ja tarkasti kuvannut kirjassaan Murtomaa-Askeleita. Eräs lukija totesi, että kuvauksen perusteella kirjaa voitaisiin käyttää teräksen karkaisun oppikirjana. Kyseisestä kirjasta Erkki sai Pääatalo-päivillä omakustanneromaanien sarjassa kolmannen palkinnon.

1950-luvun alkupuoliskolla Erkki totesi kuitenkin, että maa- ja metsätalouden koneellistuessa kyseiset alat eivät takaa tulevaisuutta. Niinpä hän haki ja pääsi Ouluun Pohjois-Pohjanmaan keskusammattikouluun putkiasentajan linjalle. Valmistuttuaan hän teki muutaman vuoden putkitöitä, haki ja pääsi Helsingin teknilliseen kouluun. Sieltä hän valmistui LVI-tekniikoksi. Helsingissä hän toimi suunnittelijana kymmenisen vuotta Ekonossa ja Termossa. Vuonna 1957 Erkki meni naimisiin Jokikylässä asuvan Asta Tammian kanssa. Heille syntyi kaksi poikaa Jussi ja Matti. 1960-luvun lopulla perhe muutti Pateniemeen, jonne Erkki rakensi vapaa-aikanaan omakotitalon. Suunnittelutöitä hän jatkoi Oulun Ekonossa. Rakennettiin kouluja, sairaalaa ja yliopistoa. Työmaakokouksissa ja lopputarkastuksissa toimiston edustajana Erkillä riitti töitä eläkeikään asti.

Lapsuuden ja nuoruuden raskaiden töiden seurauksena Erkin selkä oli vioittunut. Sille istuminen oli myrkyä. Leikkauksetkaan eivät auttaneet. Monipuolinen kuntoilu oli parasta, joten hän usein pyöräili töihin. Talvisin sukset olivat ahkerassa käytössä. Latu vei Pateniemestä Auran majalle ja sieltä takaisin. Taivalkosken mökki Kostonjärven rannalla oli monipuolinen kuntosali. Kalasteltiin, marjasteltiin, käytiin tonkaojalla, hiihdeltiin... Ahkeralla kuntoilulla Erkki säilytti liikuntakykynsä loppuun saakka.

Erkki oli innokas lukija, etenkin historialliset kirjat häntä kiinnostivat. Kotiin tulleet sanoma- ja aikakauslehdet olivat mieluista luettavaa. Monta vuotta eläkkeelle jäätyään hän osallistui Oulu-opiston kirjoittajakursseille ja opiskeli avoimessa yliopistossa kirjallisuutta ja filosofiaa. Opiskelu ja kurssit innostivat häntä kirjoittamaan. Omakustanteena syntyi runokirja Sumussa ja jo edellä mainittu romaani Murtomaa-Askeleita. Siinä hän tosin taiteilijan vapaudella kuvaa Onkamon tapah-tumia sekä kokemuksiaan työmailta eri puolilta Suomea. Liioittelematta voidaan sanoa, että kirjalla on kansatieteellistä merkitystä. Todellisuus on kuitenkin Erkin mielestä monta kertaa kovempaa kuin teoksen kertomukset. - Tosipohjainen on Tuulikki Korhosen kuvittama kertomus Tapanintanssit, jossa Onkamon nuoret käyvät tapana hevosella Kiimingissä tanssimassa. Erkki itse on ohjaksissa, mutta paluumatkalla hevonen pillastuu, reki särkyy ja matkalaiset sinkoilevat sinne tänne. Apeina lopulta päästään kotiin.

Erkin tuhkauurna laskettiin 12. marraskuuta Haukiputaan hautausmaahan. Muistojuhlaa vietettiin omaisten, siskojen ja veljien sekä tuttavien läsnä ollessa.

Pentti Niskanen
Erkin nuorempi veli, Oulu

1/2018

"IIVO, IIVO, IIVO, IIVO...!"

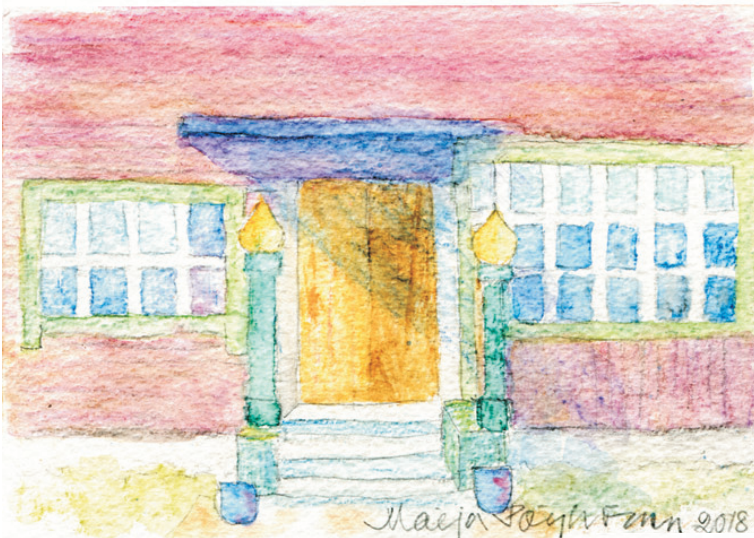

Oli kihelmöivän jännittävä kaksituntinen Pyeongchanin olympiakatsomossa samoin koti-Suomessa, kun Iivo Niskanen hiihti olympiakultaa perinteisellä 50 kilometrillä. Hiihto oli Iivon ylivoimaa alusta loppuun. Nyt se on nähty; Iivo on maailman paras perinteisen hiihtäjä, kaksinkertainen olympiavoittaja ja maailmanmestari.

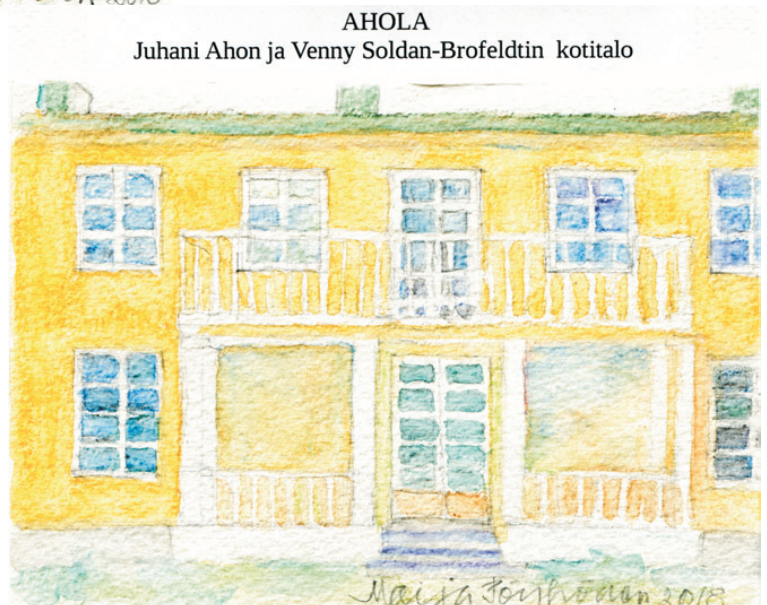
Iivon ja Kertun vanhemmat Tarja-äiti ja Eero-isä olivat kannustusjoukoissa kisapaikalla. Äiti itki onnen ja liikutuksen kyyneleitä, mutta niin itki moni muukin: Siiri "Äitee" Rantanen kotikatsomossa. Myös hiihtolegenda Juha Mieto hehkutti Iivon huimaa suoritusta.

Kun 3700 asukkaan Vieremällä oli Iivon kultajuhlat maaliskuussa, paikalla oli 2000 juhlijaa. Odotamme Iivolta ja Kertulta uusia arvokisasaavutuksia. Toivotamme molemmille terveyttä ja motivaatiota.

ERKKOLA
Runoilija J.H. Erkon asuinpaikka

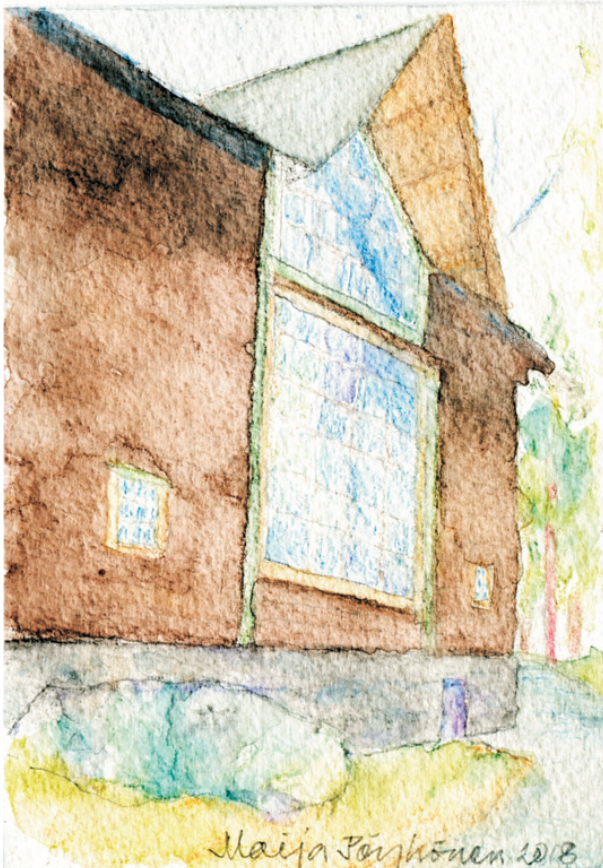
AHOLA
Juhani Ahon ja Venny Soldan-Brofeldtin kotitalo

Sukulaispojan Tuure Kilpeläisen mahtava konsertti Kuhmossa 4.11.2017.

HALOSENNIEMI

VILLA KOKKONEN

1/2018

Myyntituotteita

Murtomaa-askeleita (romaani):

"Nykyihminen on kulkenut taipaleen agraariyhteiskunnasta urbanisoituvaan yhteisöön.-Alkutuotannon parista koneellistuneen ja yhä enemmän 'tietoa' tarvitsevan elämäntavan piiriin.

Kuitenkin täytyy ihmetellä kehitystä ja sitä, kuinka nopeasti kaikkeen on sopeuduttava.

Tämä kirja on alkujaan kirjoitettu erillisinä kertomuksina, novelleina, mutta sovellettu yhtenäiseksi lähemmäs romaanin muotoa. Loppuun siinä ei päästä, eikä ole tarkoitukseen sillä globaali yhteiskunta jauhaa meidät kyllä murusiksi hyötymyllyssään.

Kirja ei ole dokumentti, mutta elämä on paljolti tämän makuista. Todellisuus on kuitenkin monin paikoin kovempi kuin kertomus."

Sumussa (runoteos):

"Teroittelen kynän terää
aion auran pollen perään.

Kynnän vaon umpikorpeen
kurottelen runon orteen.

Murtoinen on rinne kaskan
vaapsahtelee riimiaskel.

Säyseästi, ei se potki
kaviosta puuttuu hokki.

Tartun ruoskaan; annan tuosta
äkimystä.

Ala juosta!

Aura raastaa, mäkirintaa
kannokkoisen kaskan pintaa.

Vaossa on paasi, tukko
tökkii aura, konttaa ukko."

Tapanintanssit:

"Toiset jatkaa mielin nurjin
jalkapatikoinnin turvin.
Eessä oottaa arkiaamu – tilinteko tierajuoksun."

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin

heraldinen selitys: "Valkoisella kankaalla
musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen
tapuli, ovi, luikkuja tupsut keltaiset.

Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien
kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä.

Tapuli kuvaa suvun ikäaikaista asuinpaikkaa
Pielavedellä".

Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai
juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun
tunnus pöytästandaari. Hinta 30 euroa +
postitus 8,10 e. Tilaukset: 044-5144143 tai
niskjo@hotmail.com

Erkki Niskasen ja Reijo Niskasen kirjoista tuotto menee kokonaan sukuseuran hyväksi.
Kirjojen kappalehinta on 5 euroa + postituskulut.

Tilaukset: Jouko Niskanen puh. 044 5144143 tai niskjo@hotmail.com

Tuulivoimalan edeltäjä tuulimylly, jolla hyvät jauhettiin leipä- ja puurojauhoiksi. Kuvan myllyä käännettiin tuulen suuntaan pitkän vipuvarren avulla huutaen:
"Myllyö keäntämmään, myllyö keäntämmään!"

NISKASET

Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti 1/2017

Lehden toimitus: Jouko Niskanen
niskjo@hotmail.com
Painos: 470 kpl

Taitto ja paino: Sotkamon Kirjapaino
Tmi Kari Simonen